

Taula de consensos mínims

«Seria bo que aquest diàleg passés també per la presó, per l'exili, perquè sense aquest reconeixement del dolor, les paraules tenen curta volada»

El Palau de la Generalitat va acollir el passat divendres la taula de diàleg: una proposta parlamentària del PSC que va reunir els representants de JxCat, ERC, el PSC, i En Comú - Podem amb els representants del Govern, Torra, Aragonès i Artadi. Se'n van autoexcloure el primer partit de la Cambra -Ciutadans- i els partits del grup mixt -la CUP i el PP.

El punt de partida, amb el sector sobiranista posant el dret a l'autodeterminació sobre la taula, inclosos els comuns amb un compromís explícit per batallar per un referèndum legal i acordat, i un PSC disposat a una reforma doble, constitucional i estatutària, era poc procliu a fixar un acord de mínims més enllà de l'establiment del diàleg.

I potser aquest és l'èxit, encara que sigui de mínims, establir que no hi pot haver altra solució que la política, per resoldre l'actual situació política de Catalunya. No és menor: aquestes quatre formacions polítiques representen el 64,35% de la població de Catalunya, pràcticament dos terços del Parlament.

Per què ha de servir aquesta majoria? El més rellevant és el distanciament del PSC de l'eix erigit durant l'anterior legislatura per Ciutadans i el PP. Encara avui fa mal que el partit que assegurava que "Catalunya s'autodeterminava cada vegada que s'expressa a les urnes" (que contestava el President Montilla quan se li preguntava per l'autodeterminació) s'acabés fotografiant davant del Constitucional amb Arrimadas i García Albiol per lliurar un recurs d'empara contra la declaració independentista del 2015 al Parlament o l'actitud frívola i insolidària que el mateix Iceta va exhibir durant la campanya del 21D, mentre alguns dels seus companys del Parlament eren a la presó.

Però la política no s'explica només pels sentiments, també pels gestos; i els gestos sempre comencen per moviments vacil·lants d'aproximació. Que divendres el PSC s'assegués a Palau només pot ser una bona notícia pel que significa: els socialistes tornen al cabal del qual és la centralitat a Catalunya encara que, ara com ara, la centralitat s'hagi mogut fins a situar l'independentisme com un eix troncal, i això els agradi menys que quan deu anys enrere era una ambició minoritària.

Els partits de tradició democràtica estan condemnats a parlar-se. El diàleg sempre és un reconeixement de l'altre i de la discrepància: asseure's a parlar, a discernir els desacords, buscar una eina que ajudi a superar les posicions enfrontades. Els sobiranistes opten pel referèndum i els socialistes només el troben hàbil si la pregunta és per reformar l'Estatut de Catalunya.

Pot ser una fórmula. Però no pot haver-hi pregunta sobre la reformulació política de Catalunya que no inclogui l'autodeterminació. És clar que per això fan falta moltes més cimeres. I, sobretot, molta més voluntat de diàleg.

Seria bo que aquest diàleg passés també per la presó, per l'exili, perquè sense aquest reconeixement del dolor, les paraules tenen curta volada. Iceta sap que, tard o d'hora, no n'hi haurà prou de dir que la presó provisional pot ser injusta.

Haurà d'anar fins a Lledoners, Mas d'Enric o el Puig de les Basses i acarrerar aquesta via d'entesa que exigeix la política, però també les persones que la fan: mirar-se els ulls de l'adversari (encara que sigui a través d'un vidre i sense focus mediàtic) i deixar fer les paraules. Temps i voluntat. La resta és democràcia.

